

"মৰমৰ সন্তানসকল – নিজৰ ওপৰত দয়া কৰা, পিতাই যি মত দিয়ে সেই মতত চলিলে অপাৰ আনন্দিত হৈ থাকিব, মায়াৰ অভিশাপৰ পৰা বাচি থাকিব।"

প্ৰশ্ন: মায়াৰ অভিশাপ কিয় লাগে? অভিশপ্ত আত্মাৰ কি গতি হ'ব?

উত্তৰ: 1) পিতা আৰু পঢ়াৰ (জ্ঞান ৰত্নৰ) নিৰাদৰ কৰিলে, নিজৰ মতত চলিলে মায়াৰ অভিশাপ লাগি যায়, 2) আসুৰি চলন হ'লে, দৈৱীগুণ ধাৰণ নকৰিলে তেতিয়া নিজৰ প্ৰতিয়ে নিৰ্দয় হৈ যায়। বুদ্ধিত তলা লাগি যায়। তেওঁ পিতাৰ অন্তৰত অধিষ্ঠিত হ'ব নোৱাৰে।

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকলৰ এতিয়া এইটোতো নিশ্চয় আছে যে আমি আত্ম-অভিমানী হ'ব লাগে আৰু পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। মায়াৰূপী ৰাৱণে অভিশপ্ত কৰি দিয়ে, দুখী কৰি দিয়ে। 'অভিশাপ' শব্দটিয়েই দুখৰ হয়, 'আশীৰ্বাদ' শব্দটি সুখৰ হয়। যিসকল সন্তান বিশ্বাসী, আশ্ৰয়কাৰী হয়, তেওঁলোকে ভালদৰে জানে। যিসকল আশ্ৰয়কাৰী নহয়, তেওঁলোক সন্তান নহয়। নিজকে যি বুলিয়েই নাভাবক কিন্তু পিতাৰ অন্তৰ জয় কৰিব নোৱাৰে, উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰিব নোৱাৰে। যি মায়াৰ কথামতে চলে আৰু পিতাক স্মৰণো নকৰে, তেওঁলোকে কাকো বুজাব নোৱাৰে। তেওঁলোকে নিজেই নিজকে অভিশপ্ত কৰি দিয়ে। সন্তানসকলে জানে যে মায়া বহুত শক্তিশালী হয়। যদি বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাৰো কথা নুশুনে তাৰ মানে মায়াৰ কথা শুনে। মায়াৰ বশীভূত হৈ যায়। কথিত আছে - প্ৰভুৰ আশ্ৰয় শিৰত লৈ অতি স্নেহপূৰ্বক সেয়া পালন কৰিব লাগে। গতিকে পিতাই কয় – সন্তানসকল, পুৰুষাৰ্থ কৰি পিতাক স্মৰণ কৰিলে মায়াৰ কোলাৰ পৰা ওলাই প্ৰভুৰ কোলাত আহি যাব। পিতাতো হৈছে বুদ্ধিমানৰো বুদ্ধিমান। পিতাৰ কথা নুশুনিলে বুদ্ধিত তলা লাগি যাব। তলা খোলোঁতা এজনেই পিতা হয়। শ্ৰীমতত নচলিলে কি অৱস্থা হ'ব। মায়াৰ মতত একো পদ লাভ কৰিব নোৱাৰিব। যদিও শুনে কিন্তু ধাৰণা কৰিব নোৱাৰে আৰু আনকো ধাৰণা কৰাব নোৱাৰে, তেন্তে তেওঁলোকৰ কি অৱস্থা হ'ব! পিতাতো হৈছে গৰিবক (দৰিদ্ৰক) কৃপা কৰোঁতা। মনুষ্যই গৰিবক দান কৰে, পিতাও আহি কিমান বেহদৰ দান কৰে। যদি শ্ৰীমতত নচলে তেন্তে বুদ্ধিত একদম তলা লাগি যায়। তেতিয়া আৰু কি প্ৰাপ্তি কৰিব! শ্ৰীমতত চলাসকলহে পিতাৰ সন্তান। পিতাতো দয়াশীল হয়। এইটো বুজি পায় যে বাহিৰলৈ গ'লেই মায়াই একদম শেষ কৰি দিব। কোনোবাই আত্মহত্যা কৰিলেও নিজৰ সৰ্বনাশ কৰে। পিতাইতো বুজাই থাকে - নিজৰ ওপৰত দয়া কৰা, শ্ৰীমতত চলা, নিজৰ মতত নচলিব। শ্ৰীমতত চলিলে আনন্দৰ সীমা নোহোৱা হ'ব। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চেহেৰা চোৱা, কিমান প্ৰফুল্লিত (হৰ্ষিত)। গতিকে পুৰুষাৰ্থ কৰি এনেকুৱা উচ্চ পদ ল'ব নালাগে জানো। পিতাই অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন দিয়ে তেন্তে তাৰ নিৰাদৰ কিয় কৰিব লাগে! ৰত্নৰে আঁচল ভৰাব লাগে। শুনাততো শুনে কিন্তু বুদ্ধি ৰূপী আঁচল নভৰায় কিয়নো পিতাক স্মৰণ নকৰে। চলন আসুৰিক হৈয়ে থাকে। পিতাই বাৰে বাৰে বুজাই থাকে - নিজৰ ওপৰত দয়া কৰা, দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰা। সেয়া হৈছেই আসুৰিক সম্প্ৰদায়। তেওঁলোকক পিতা আহি পৰিস্থানী (পৰীৰ দেশৰ) কৰি তোলে। পৰিস্থান বুলি স্বৰ্গক কোৱা হয়। মনুষ্যই কিমান হাবখুৰি থাই থাকে। সন্ত্যাসী আদিৰ ওচৰলৈ যায় এইটো ভাবি যে মনৰ শান্তি পাব। বাস্তৱত এই শব্দটোৱে ('মনৰ শান্তি' বুলি কোৱা কথাটোৱে) ভুল, ইয়াৰ কোনো অৰ্থ নাই। শান্তিতো আত্মাকহে লাগে নহয় জানো। আত্মাতো নিজেই শান্ত স্বৰূপ হয়। এনেকৈয়ো নকয় যে আত্মাই কেনেকৈ শান্তি পাব? এনেকৈ কয় যে মনে কেনেকৈ শান্তি পাব? এতিয়া মন কি, বুদ্ধি কি, আত্মা কি একোৱে নাজানে। যি কিছু কয় বা কৰে সেই সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। ভক্তি মাৰ্গৰসকলে ছিৰি তললৈ নামি নামি (অৱনতি হৈ হৈ) তমোপ্ৰধান হৈ যায়। যদিও কাৰোবাৰ বহুত ধন, প্ৰপাৰ্টি (সম্পত্তি) আদি আছে, কিন্তু ৰাৱণ ৰাজ্যতে নাই জানো।

তোমালোক সন্তানসকলে চিত্ৰ আদিৰ ওপৰত বুজাবলৈও ভালদৰে অভ্যাস কৰিব লাগে। পিতাই সকলো চেন্টাৰৰ (সেৱাকেন্দ্ৰৰ) সন্তানসকলক বুজাই থাকে, ক্ৰমানুসৰিতো হয়ই নহয় জানো। বহুত সন্তানে ৰজাৰ পদ পাবৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ নকৰে, তেন্তে প্ৰজাত গৈ কি হ'বগৈ! সেৱা নকৰে, নিজৰ ওপৰত পুতৌ নজন্মে যে মই কি হ'মগৈ, তেতিয়া বুজা যায় যে ড্ৰামাত তেওঁৰ ভূমিকা সিমানেই। নিজৰ কল্যাণ কৰিবৰ বাবে জ্ঞানৰ লগতে পিতাৰ সৈতে যোগযুক্ত হৈও থাকিব লাগে। যোগত নাথাকিলে তেতিয়া একো কল্যাণ নহয়। পিতাৰ সৈতে যোগযুক্ত নোহোৱাকৈ পাৱন হ'ব নোৱাৰে। জ্ঞানতো বহুত সহজ কিন্তু নিজৰ কল্যাণো কৰিব লাগে। যোগযুক্ত হৈ নাথাকিলে একোৱে কল্যাণ নহয়। যোগযুক্ত নহ'লে পাৱন কেনেকৈ হ'ব? জ্ঞান বেলেগ বস্তু, যোগ বেলেগ বস্তু। যোগত সন্তানসকল বহুত কেঁচা। স্মৰণ কৰাৰ বুদ্ধিয়েই (জ্ঞানেই) নাই। তেন্তে স্মৃতিত নাথাকিলে বিকৰ্ম কেনেকৈ বিনাশ হ'ব। পাচত বহুত শাস্তি খাব লাগিব, বহুত অনুতাপ কৰিবলগীয়া হয়।

তেওঁলোকে স্থূল উপাৰ্জন নকৰিলে একো শাস্তি নাপায়, কিন্তু ইয়াততো শিৰত পাপৰ বোজা আছে, তাৰ বাবে বহুত শাস্তি খাবলগীয়া হয়। সন্তান হৈ যদি অশিষ্ট হয় (মৰ্যাদাৰ প্ৰতি ধ্যান নিদিয়) তেন্তে বহুত শাস্তি খাবলগীয়া হয়। পিতাইতো কয় - নিজৰ ওপৰত দয়া কৰিবা, যোগযুক্ত হৈ থাকিবা। নহ'লে অবাবতে আপোনঘাতী হয়।

যেনেকৈ কোনোবা ওপৰৰ পৰা পৰিলে, যদি নমৰে তেন্তে হস্পিতেলত (চিকিৎসালয়ত) পৰি থাকিব, চিঞৰি থাকিব। অনাহকতে জপিয়াই দিলে, মৰাও নাই, বাকী কি কামৰ হৈ থাকিল। ইয়াতো এনেকুৱা। বহুত উম্মলৈ আৰোহণ কৰিব লাগে। শ্ৰীমতত যদি নচলে তেন্তে বাগৰি পৰে (অধঃপতিত হয়)। আগলৈ সকলোৱে নিজৰ পদ প্ৰত্যক্ষ কৰিব যে মই কি হ'মগৈ? যিসকল সেৱাধাৰী, আন্তাকাৰী হ'ব তেওঁলোকেই উম্ম পদ পাব। নহ'লে দাস-দাসী আদি হ'বগৈ। আকৌ শাস্তিও বহুত কঠোৰ পাব। সেই সময়ত দুয়ো (বাপদাদা) যেন 'ধৰ্মৰাজ'ৰ ৰূপ লৈ লয়। কিন্তু সন্তানসকলে বুজি নাপায়, ভুল কৰি থাকে। শাস্তিতো ইয়াত ভোগ কৰিব লাগিব নহয় জানো। যিয়ে যিমান সেৱা কৰিব, শোভনীয় (সাৰ্থক) হ'ব। নহ'লে কোনো কামৰ হৈ নাথাকিব। পিতাই কয় - যদি আনৰ কল্যাণ কৰিব নোৱাৰা তেন্তে নিজৰ কল্যাণতো কৰা। বন্ধনত থকাসকলেও নিজৰ কল্যাণ কৰি থাকে। পিতাই তথাপিও সন্তানসকলক কয় যে সাৱধানে থাকিবা। নাম-ৰূপত আৱদ্ধ হ'লে মায়াই বহুত প্ৰবঞ্চনা কৰে। কোনোৱে এনেকৈ কয় যে বাবা অমুকক দেখিলে মোৰ বেয়া সংকল্প উদয় হয়। পিতাই বুজায় - কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কেতিয়াও বেয়া কাম কৰিব নালাগে। কোনো বেয়া ব্যক্তি যাৰ চাল-চলন ঠিক নহয় তেওঁলোকক চেন্টাৰলৈ আহিব দিব নালাগে। স্থূলত কোনোবাই বেয়া আচৰণ কৰিলে বহুত মাৰ খায়। শিক্ষকে সকলোৰে আগত শুনাই দিয়ে, এওঁ এনেকুৱা বেয়া আচৰণ কৰিছে, সেইবাবে এওঁক স্থূলৰ পৰা উলিয়াই দিয়া হৈছে। তোমালোকৰ চেন্টাৰলৈও এনেকুৱা লেতেৰা দৃষ্টি দিয়া লোক আহিলে তেতিয়া তেওঁক খেদি পঠিয়াব লাগে। পিতাই কয় - কেতিয়াও কুদৃষ্টি দিব নালাগে। যদি সেৱা নকৰে, পিতাক স্মৰণ নকৰে তেন্তে নিশ্চয় কিবা নহয় কিবা মলিনতা (অশুদ্ধি) আছে। যিয়ে ভাল সেৱা কৰে, তেওঁলোকৰ নামো উজ্জ্বল হয়। অলপো যদি সংকল্প উদয় হয়, কুদৃষ্টি যায় তেন্তে বুজিব লাগে যে মায়াৰ প্ৰহাৰ হৈছে। একেবাৰে এৰি দিব লাগে। নহ'লে বৃদ্ধি হৈ লোকচান কৰি দিব। পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিলে বাচি থাকিবা। পিতাই সকলো সন্তানক সাৱধান কৰি দিয়ে - সাৱধানে থাকিবা, ক'তো নিজৰ কুলৰ নাম বদনাম নকৰিবা। কোনোৱে গন্ধৰ্ব বিবাহ কৰি একেলগে থাকে তেতিয়া কিমান নাম উজ্জ্বল কৰে, কোনোবা আকৌ লেতেৰা (অপৱিত্ৰ) হৈ যায়। তোমালোক ইয়ালৈ নিজৰ সংগতি কৰিবলৈ আহিছা, বেয়া গতি কৰিবলৈ নহয়। বেয়াতকৈও বেয়া হৈছে কাম, তাৰ পিচত ক্ৰোধ। আহে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ কিন্তু মায়াই প্ৰহাৰ কৰি আভিশাপ দি দিয়ে তেতিয়া একেবাৰে অৱনতি হৈ যায়। অৰ্থাৎ নিজকে অভিশাপ দি দিয়ে। সেয়েহে পিতাই বুজায় - বহুত সাৱধানে থাকিব লাগে, এনেকুৱা কোনোবা আহিলে তেওঁক একেবাৰে ঘূৰাই পঠাব লাগে। এনেকৈ দেখুৱায়ো - অমৃত পান কৰিবলৈ আহিল আকৌ বাহিৰত গৈ অসুৰ হৈ বেয়া কাম কৰি দিলে। তেওঁ পুনৰ এই জ্ঞান শুনাৰ নোৱাৰে। তলা বন্ধ হৈ যায়। পিতাই কয় - নিজৰ সেৱাতে তৎপৰ হৈ থাকিব লাগে। পিতাৰ স্মৃতিত থাকি থাকি অন্তিমত ঘৰলৈ যাব লাগিব। গীতো আছে - নিশাৰ পথিক ভাগৰি নাযাবা... আত্মা ঘৰলৈ যাব লাগিব। আত্মাসকলেই হৈছে পথিক। আত্মাসকলক নিতৌ বুজোৱা হয় - এতিয়া তোমালোক শান্তিধামলৈ যাবলগীয়া পথিক। গতিকে এতিয়া পিতাক, ঘৰক আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰি থাকিবা। নিজক চাব লাগে যে মায়াই ক'ৰবাত প্ৰবঞ্চনাতো নকৰে? মই নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰোঁনে?

উম্মতকৈ উম্ম পিতাৰ ফালেই দৃষ্টি থাকিব লাগে - এয়া হৈছে অতি উম্ম পুৰুষাৰ্থ। পিতাই কয় - সন্তানসকল, কুদৃষ্টি এৰি দিয়া। দেহ-অভিমান মানে কুদৃষ্টি, আত্ম-অভিমानी মানে শুদ্ধ দৃষ্টি। গতিকে সন্তানসকলৰ দৃষ্টি পিতাৰ ফালে থাকিব লাগে। উত্তৰাধিকাৰ বহুত উম্ম হয় - বিশ্বৰ বাদশ্বাহী, এয়া জানো সৰু কথা! কোনেও সপোনতো ভবা নাছিল যে পঢ়াৰ দ্বাৰা, যোগৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ বাদশ্বাহী পাব পাৰি। পঢ়ি উম্ম পদ পালে পিতাও আনন্দিত হ'ব, শিক্ষকো আনন্দিত হ'ব, সংগুৰুও আনন্দিত হ'ব। স্মৰণ কৰি থাকিলে পিতাৰো মৰম-চেনেহ দি থাকিব। পিতাই কয় - সন্তানসকল, এই দোষ-ত্ৰুটিবোৰ আঁতৰাই দিয়া। নহ'লে অবাবতে নাম বদনাম কৰি দিব। পিতাইতো বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে, সৌভাগ্য উদয় কৰে। ভাৰতবাসীয়েই 100 শতাংশ সৌভাগ্যশালী আছিল আকৌ ভাৰতবাসীয়েই 100 শতাংশ দুৰ্ভাগ্যশালী হ'ল আকৌ তোমালোকক সৌভাগ্যশালী কৰি তুলিবলৈ পঢ়োৱা হয়।

পিতাই বুজাইছে যিসকল ধৰ্মৰ ডাঙৰ ডাঙৰ ব্যক্তি আছে, তেওঁলোকো তোমালোকৰ ওচৰত আহিব। যোগ শিকি যাব। মিউজিয়ামত (যাদুঘৰত) যিসকল টুৰিষ্ট (পৰ্যটক) আহে, তেওঁলোককো তোমালোকে বুজাব পাৰা - এতিয়া স্বৰ্গৰ গেট (দ্বাৰ) খুলিব। বৃক্ষৰ ওপৰত বুজোৱা, চোৱা তোমালোক অমুক সময়ত আহা। ভাৰতবাসীৰ ভূমিকা অমুক সময়ত। তোমালোকে এই জ্ঞান শুনা আৰু তাৰ পাচত নিজৰ দেশলৈ গৈ কোৱা যে পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তমোপ্ৰধানৰ পৰা

সত্যোপধান হৈ যাব। তেওঁলোকে যোগ শিকিব বিচাৰে। হঠযোগী, সন্ন্যাসীসকলেতো তেওঁলোকক যোগ শিকাৰ নোৱাৰে। তোমালোকৰ মিছনো (অভিযানো) বাহিৰলৈ যাব। বুজাবলৈ বহুত যুক্তি লাগে। ধৰ্মৰ যিসকল ডাঙৰ-ডাঙৰ লোক আছে তেওঁলোক আহিবতো লাগিবই। তোমালোকৰ পৰা যিকোনো এজনেও যদি যথা ৰীতিৰে এই জ্ঞান লৈ যায় তেন্তে এজনৰ পৰা অনেকে বুজি পাব। এজনৰ বুদ্ধিত আহি গ'লে তেতিয়া বাতৰিকাকত আদিতো প্ৰকাশ কৰিব। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। নহ'লে পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ কেনেকৈ শিকিব। পিতাৰ পৰিচয়তো সকলোৱে পাব। কোনোবা নহয় কোনোবা ওলাব। মিউজিয়ামত বহুত পুৰণি বস্তু চাবলৈ যায়। ইয়াত আকৌ তোমালোকৰ পুৰণি জ্ঞান শুনিব। বহুত আহিব। তাৰ মাজত কোনোবাই ভালদৰে বুজিব। ইয়াৰ পৰাই দৃষ্টি প্ৰাপ্ত কৰিব অথবা মিছন বাহিৰলৈ যাব। তোমালোকে ক'বা - পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া নিজৰ ধৰ্মত উচ্চ পদ লাভ কৰিব। পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ সকলো তললৈ আহি গ'ল। তললৈ অহা মানে তমোপধান হোৱা। পোপ আদিয়ে এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে পিতাক স্মৰণ কৰা। কিয়নো তেওঁলোকে পিতাক নাজানেই। তোমালোকৰ ওচৰত বহুত ভাল জ্ঞান আছে। চিত্ৰও অতি সুন্দৰ তৈয়াৰ কৰি গৈ থাকে। সুন্দৰ বস্তু হ'লে মিউজিয়াম আৰু অধিক সুন্দৰ হ'ব। চাবলৈ বহুত আহিব। যিমান ডাঙৰ চিত্ৰ হ'ব সিমান ভালকৈ বুজাব পাৰিব। চখ থাকিব লাগে মই এনেকৈ বুজাম। তোমালোকৰ বুদ্ধিত সদায় থাকিব লাগে যে আমি ব্ৰাহ্মণ হৈছোঁ গতিকে যিমান সেৱা কৰিম সিমান বহুত মান (আদৰ্শ; সন্মান) হ'ব। ইয়াতো মান হ'ব আৰু তাতো মান হ'ব। তোমালোক পূজনীয় হ'বগৈ। এই ঈশ্বৰীয় জ্ঞান ধাৰণ কৰিব লাগে। পিতাইতো কয় - সেৱাৰ পিচত দৌৰি থাকা। পিতাই য'লৈকে সেৱাৰ বাবে পঠায়, তাতেই কল্যাণ আছে। গোটেই দিন বুদ্ধিত সেৱাৰ খেয়াল চলি থাকিব লাগে। ফৰেনাৰ্চ (বিদেশী)সকলকো পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। ম'ষ্ট বিলাভেড (অতি মৰমৰ) পিতাক স্মৰণ কৰা, কোনো দেহধাৰীক ওৰু কৰি নল'বা। সকলোৰে সংগতি দাতা সেই এজনেই পিতা। এতিয়া হ'লছেল (সমূহীয়া) মৃত্যু সমাগত, হ'লছেল আৰু ৰিটেল (খুচুৰা) বেপাৰ নাথাকে জানো। পিতা হৈছে হ'লছেল, উত্তৰাধিকাৰো হ'লছেলত দিয়ে। ২১জন্মৰ বাবে বিশ্বৰ ৰাজস্ব লোৱা। মুখ্য চিত্ৰ হৈছে ত্ৰিমূৰ্তি, গোলক (সৃষ্টিচক্ৰ), বৃক্ষ (কল্পবৃক্ষ), ছিৰি, বিৰাট ৰূপৰ চিত্ৰ আৰু গীতাৰ ভগৱান কোন?..... এই চিত্ৰবোৰতো ফাষ্টক্লাচ (অতি উত্তম) হয়, ইয়াত পিতাৰ মহিমা সম্পূৰ্ণকৈ আছে। পিতাইহে কৃষ্ণক এনেকৈ গঢ়ি তুলিলে, এই উত্তৰাধিকাৰ গড় ফাদাৰে দিলে। কলিযুগত ইমান অনেক মনুষ্য আছে, সত্যযুগত অলপ থাকে। এই অদল-বদল (সালসলনি) কোনে কৰিলে? কিঞ্চিত মাত্ৰও কোনেও নাজানে। সাধাৰণতে টুৰিষ্টসকল ডাঙৰ-ডাঙৰ চহৰলৈ যায়। তেওঁলোকেও আহি পিতাৰ পৰিচয় পাব। সেৱাৰ বাবে পইন্টচতো বহুত পাই থাকা। বিদেশলৈও যাব লাগে। এফালে তোমালোকে পিতাৰ পৰিচয় দি থাকিবা, আনফালে মৰামৰি চলি থাকিব। সত্যযুগত কম মনুষ্য থাকিব তেন্তে নিশ্চয় বাকীবোৰৰ বিনাশ হ'ব নহয় জানো। ৱৰ্ল্ডৰ হিষ্ট্ৰী-জিওগ্ৰাফী ৰিপিট (বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল পুনৰাবৃত্তি) হয়। যি হৈ গ'ল সেয়া আকৌ ৰিপিট হ'ব। কিন্তু কাৰোবাক বুজাবলৈও বুদ্ধি (জ্ঞান) থাকিব লাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(১) সদায় এজন পিতাৰ প্ৰতিহে দৃষ্টি ৰাখিব লাগে। আত্ম-অভিমানী হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি মায়াৰ প্ৰবঞ্চনাৰ পৰা বাচিব (ৰক্ষা পৰিব) লাগে। কেতিয়াও কুদৃষ্টি ৰাখি নিজৰ কুলৰ নাম বদনাম কৰিব নালাগে।

(২) সেৱাৰ বাবে দৌৰা-দৌৰি কৰি থাকিব লাগে। সেৱাধাৰী আৰু আঞ্জাকাৰী হ'ব লাগে। নিজৰ আৰু আনৰ কল্যাণ কৰিব লাগে। কোনোধৰণৰ বেয়া আচৰণ কৰিব নালাগে।

বৰদান: একতা আৰু সন্তুষ্টিৰ চাৰ্টিফিকেট (প্ৰমাণপত্ৰ)ৰ দ্বাৰা সেৱাত সদায় সফলতামূৰ্ত হোৱা
সেৱাত সফলতামূৰ্ত হ'বলৈ দুটা কথাৰ প্ৰতি ধ্যান ৰাখিব লাগে - এটা হৈছে - সংস্কাৰ মিলনৰ ইউনিটি (ঐক্যতা) আৰু দ্বিতীয়টো - নিজেও সদায় সন্তুষ্ট হৈ থাকিবা আৰু আনকো সন্তুষ্ট কৰিবা। সদায় ইজনে সিজনৰ লগত স্নেহৰ ভাৱনাৰে, শ্ৰেষ্ঠতাৰ ভাৱনাৰে সম্পৰ্কত আহিলে তেতিয়া দুয়োখন চাৰ্টিফিকেট প্ৰাপ্ত হৈ যাব। তেতিয়া তোমালোকৰ প্ৰেক্ষিকেল (ব্যৱহাৰিক) জীৱনত পিতাৰ চেহেৰাৰ দৰ্শন হৈ যাব আৰু সেই দৰ্শনত পিতা যি হয় যেনেকুৱা হয় তেনেকুৱাই দেখা দিব।

শ্লোগান: আত্ম স্থিতিত স্থিত হৈ অনেক আত্মাক জীৱদান দান দিয়া তেতিয়া আশীৰ্বাদ পাব।

!! ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ !!

ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ!!